

<http://focus.knack.be/entertainment/podiumkunsten/els-van-steenberghe/theater-de-kutwet/opinie-4000558428260.htm>

The Play = De wet

Gezelschap = Wunderbaum / KVS

In een zin = Grotesk rock-'n-roll-theater met een vlijmscherpe missie en een ontgoochelend slot.

Hoogtepunt = Wine Dierickx komt op spitzten de scène op getrippeld. Netjes in tutu en met de haren in een dotje. Op haar rug hangt een zware, zwarte rugzak. Ze kijkt het publiek aan en vraagt of 'het hier is voor de dansgroep?'. Ze herhaalt de vraag in haar beste Nederlands, Frans, Duits en Engels en druipt vervolgens ontgoochelt af.

Score = * * *

Quote = 'We zijn continu op zoek naar houvast, duiding en zingeving. Terwijl we ergens in ons achterhoofd ook wel weten dat dat zinloos is. Dus nemen we genoeg met constructies. Het wetboek is natuurlijk ook zo'n fictieve constructie.'

Een man met zilverkleurige pumps, witte sokken, harige benen, een wit T-shirtje en lange blonde lokken staat – samen met een aantal op dezelfde manier uitgedoste collega's – elegant te wezen tijdens het tweede deel van Wunderbaums *De wet*. Met de gang van een boer die door zijn aardappelveld sloft, beent het gezelschap tot aan de rand van de scène. Ze kijken het publiek eerst ongeïnteresseerd en vervolgens almaar heviger kwijlend aan.

Voilà. Zo vertolkt Wunderbaum tippelende hoertjes die uit hun Roemeense of Hongaarse achtertuinen werden geplukt om hier het leven van 'behoefte' mannen op te fleuren. Boven en achter hen transformeert het decor met behulp van een welgevormde neonlampenconstructie en een achterdoek (met niet mis te verstaan opschrift) tot een strakke maar des te flikkerende en wulpse verbeelding van het klaarkomen. Dit geschifte scènebeeld is zo hilarisch, schrijnend en smakeloos tegelijkertijd dat het daardoor treffend die smakeloze praktijken in de rosse buurten aanklaagt.

Zulke extreme vormkeuzes fungeren als perfect tegenwicht voor Wunderbaums scherpe maatschappijkritische stellingen over de grenzen van de wet. Om het 'zwaaiende vingertje' te vermijden zet Wunderbaum gniffelend in op een soort fris en grotesk rock-'n-roll-theater met een vlijmscherpe missie. Dat blijkt ook uit het eerste deel waarin we de trieste berechting van een Somalische piraat ('Neen, een veiligheidsagent!', schreeuwt zijn advocaat) meemaken en een al te gladde 'fact checker' voor joligheid zorgt terwijl de machtige houtskooltekeningen van Rinus Van de Velde het scènebeeld domineren.

In het derde deel is die eer weggelegd voor het zelfstandige spelende 'orgel' van Walter Hus. Het instrument begeleidt de a capella zingende performers. Hun cynisch lied is een bitterzoete ode aan Frontex maar – verdomme – het zingen gaat te stroef, de tekst is te beladen en dus gaat het, net aan het slot, mis. Gevolg: met een knoert van een vinger wijzen ze ons de deur. Na al dat wereldverbeterend rock-'n-rollen toch nog eindigen als knarsende zagen. Er zou een toneelwet moeten bestaan die dat verbiedt.

Smaakmaker: Walter Hus' orgel de 'Frontex-song' begeleidt –